

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΘΑΝΟΝΤΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1883—84

DONNET. Καρδινάλιος αρχιεπίσκοπος τοῦ Βορδώ. Ἐγεννήθη τὴν 16 Νοεμβρίου 1798 ἐν Bourg—Argental (Loire). Ἀνετράφη ἐν τῇ μονῇ Saint—Irénée, ἐγένετο ἱερεὺς τῷ 1813. Μετὰ δύο ἔτη ὁ Donnet ἤρχισε νὰ κηρύττει λίαν ἐπιτυχῶς ἀπ' ἄμβωνος τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ἐπισκοπὰς τῶν Blois Tours καὶ Lyon. Τὴν 30 Νοεμβρίου 1836 διεδέχθη ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπικῇ ἔδρᾳ τοῦ Bordeaux τὸν Cheverus· τὴν ἀρχιεπισκοπὴν ταύτην κατέχευε 46 ἔτη. Κάτοχος πολλῶν γνώσεων ἐχρησιμοποίησε ταύτας ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ διδάσκων καὶ νοθετῶν πάντοτε μετὰ πειστικότητος εὐγλωττίας. Τὰς ἐπιστολάς του, τὰ τῆς ὑπηρεσίας διατάγματά του, τοὺς λόγους του ἐχαρακτήριζον ἀκριβεία καὶ ἀπλότης ὕφους.

ΛΕΩΝ ΓΑΜΒΕΤΤΑΣ. Τῇ 31 Δεκεμβρ. τοῦ 1882 ἡ Γαλλία ἀπώλεσεν ἕνα ἐκ τῶν πρώτων αὐτῆς ἀνδρῶν, τὸν κυριώτερον αὐτῆς μοχλόν, τὸν τὸ ἐνδοξότερον τῶν παρ' αὐτῆς ὀνομάτων κεκτημένον, τὸν Λέοντα Γαμβέτταν. Ὁ Λέων Γαμβέττας ἐγεννήθη ἐν Cahors τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1838. Τὰς σπουδὰς του ἤρχισε ἐν τινι μικρᾷ μονῇ τῆς γενεθλίου αὐτοῦ πόλεως καὶ ἐτελείωσε ταύτας μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας ἐν τῷ λυκείῳ, μεθ' ὃ ἐνεγράφη εἰς τὴν ἐν Παρισίοις νομικὴν σχολὴν· τὸ δὲ ἔτος 1859 εἰσῆλθεν εἰς τὸν δικηγορικὸν κύκλον τῶν Παρισίων. Κατὰ τὰς γενικὰς ἐκλογὰς τοῦ 1869, ἀνεκρήθη ὡς ὑποψήφιος ἐν Μασσαλίᾳ καὶ ἐν Παρισίοις· καὶ ἐν μὲν τῇ Μασσαλίᾳ ἔλαβε τὴν σχετικὴν πλειονοψηφίαν, ἐν δὲ Παρισίοις τὴν ἀπόλυτον. Ἐκτοτε ἄρχεται ὁ πολιτικὸς αὐτοῦ βίος. Ὅτι ὅμως ἀνέδειξε τὸν Γαμβέττα, καὶ ἔδωκε ἀφορμὴν νὰ δειχθῇ ὁ ἔξοχος αὐτοῦ νοῦς, ἦτο ὁ Γαλλοπρωσικὸς πόλεμος τοῦ 1870—71. Οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ εἰς τὸν Γαμβέττα τὴν πρώτην θέσιν, τὸ πρῶτον πρόσωπον τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ἐποχὴν. Τὰ πολιτικὰ αὐτοῦ φρονήματα ἐξέφραζεν

ὁ Γαμβέττας διὰ τῆς «ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ» τὴν 5 Νοεμβρίου τοῦ 1871 τὸ πρῶτον ἰδοῦσθαι τὸ εἶδος. Ἐν ταῖς στήλαις τῆς ἐφημερίδος ταύτης, διερμηνευούσης τὰς ἰδέαι· τοῦ Γαμβέττα, ἐγράφησαν αἱ πατριωτικώτεραι καὶ μεγαλειότεραι ἴσως ἰδέαι τοῦ αἰῶνός· μας. Ἐκτοτε τὸ ὄνομα τοῦ Γαμβέττα ἀντήχει εἰς τὰ στόματα ὄχι μόνον τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ ἀπάσης τῆς λοιπῆς· πεπολιτισμένης· Εὐρώπης. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ πρακτικώτερον τῶν ἔργων τοῦ Γαμβέττα, ἔργον ἀπαιτοῦν οὐχὶ συνήθη καὶ τυχαῖον νοῦν, ἀλλ' ἐξοχον, εἶνε ἡ ἵδρυσις τῆς Δημοκρατίας. Τίς δύναται ν' ἀντείπῃ ὅτι ἡ Δημοκρατία τοῦ 1871 εἶνε ἔργον τοῦ Γαμβέττα ; Μετ' ἀτυχῆ ἔξωτερικόν πόλεμον, πρὸς ὃν οὐδόλωσ' ἦτο παρεσκευασμένη ἡ Γαλλία, καὶ ὅστις ἀπέβη ὁ ἐπονειδιστότατος καὶ ὀλεθριώτατος τῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφερομένων, μετὰ πόλεμον, καθ' ὃν ἀπωλέσθησαν ἑκατοντάδες χιλιάδων τίκτων, ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων δραχμῶν, καὶ πλουσιώταται ἐπαρχίαι, καὶ ὃν διεδέχθησαν καταστρεπτικαὶ ἐμφύλια ταραχαί, ἀπητητο βραχίων καὶ νοῦς οἱ τοῦ Γαμβέττα, ἵνα ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν. Ἀλλ' ὁ Γαμβέττας προέβη περαιτέρω· ἐν τῇ μίση ἀπειρίας ἰδεῶν, κομματισμῶν, συγκρούσεων συμπερόντων, κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τὴν πλειοψηφίαν ὑπὲρ μίσεσ' ἰδεῶν, ἰδέας μεγάλης, διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ὁποίας εἶγεν ἀκράδαντον πέποιθησιν ὅτι ἡδύνατο νὰ εὐδαιμονήσῃ ἡ προσφιλέη· αὐτῇ Γαλλίᾳ ! Μόμον ἀνὴρ, ὡς ὁ Γαμβέττας, ἡδύνατο νὰ ἐπιτελέσῃ τότε παρόμοιον τι θαῦμα. Μετὰ τὸ τεραστίον τοῦτο ἔργον ὁ Γαμβέττας· κατεῖχε πάντοτε τὴν ἐνεργητικώτεραν θέσιν ἐν τῇ πολιτικῇ τῆς Γαλλίας, καὶ ὡς πρόεδρος τῆς βουλῆς καὶ ὡς πρωθυπουργός.

Τὸ Ἑλληνικόν Ἔθνος εὐγνωμονοῦν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ ΓΑΜΒΕΤΤΑ, ἐν τῇ ὁποίῃ πολλάκις ἀνεγνώρισε φιλικώτατα αἰσθήματα, ἱκανῶς ἐξεδήλωσε τὴν ὑψίστην αὐτοῦ θλίψιν ἐπὶ τῇ θανάτῳ τοῦ περιφανοῦς τῆς Γαλλίας ἀνδρός.

M. GIESINGER. Ὁ μέγας οὗτος καλλιτέχνης ὁ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου χαράσων τὰ προϊόντα τῆς μεγαλοφυΐας του ἀπέθανε τὴν 6 Ἰανουαρίου 1883. Ἐν ἐκ τῶν ἔργων του εἶναι ἡ «Ἀριάδνη ἐπὶ Τίγριδος». Τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο ἐμπνέει εἰς τὸν παρατηροῦντα αὐτὸ θρησκευτικὸν ἀληθῶς θαυμασμόν.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ. Ὁ μέγας γερμανὸς μελοποιὸς ἐγεννήθη ἐν Δειψίᾳ τῇ 22 Μαΐου 1813. Ἐφηβος ἦτον ἤδη, ὅτε ἤκουσε τὸν Freyschuetz τοῦ Weber. Ἡ κατ' ἀρχὰς γεννηθεῖσα ἐν αὐτῷ κλίσις πρὸς τὴν μουσικὴν κατέστη μετὰ τινα χρόνον πάθος μέγα, ἀληθές, ἀκαταμάχητον ἐκ τῆς ἀκράσεως τῶν περιφίμων συμφωνιῶν τοῦ Βετχόβεν. Ἡ «μουσικὴ τοῦ μέλλοντος», προϊόν τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Βάγνερ ἐχαρκτηρίσθη ὑπὸ πλείστων ὡς παραδοξολογία, καὶ μετ' εἰρωνείας πάντοτε

ὠμίλουν περὶ αὐτῆς. Ὁ Βάγνερ δεκαπενταετῆς ὢν ἐκνεύθη καὶ ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς ποιήσεως. Δὲν ἦτο μόνον μουσικός, ἦτο καὶ ποιητής! Ἡ ἰδέα τοῦ Βάγνερ ἦτο ὅτι «δρᾶμα καὶ μουσικὴ εἰσὶν ἀχώριστα», ὅτι πρέπει ταύτοχρόνως νὰ συλλαμβάνωνται. Ὁ Ταγγυώζερ καὶ Δοχεγκρίν, ὁ Ριένζης καὶ τὸ Πλοτόν φάσμα εἰσὶν ἔργα ποιηθέντα πρὶν ἢ ὁ Βάγνερ ἐκφράσει τὰς ἀνμορφωτικὰς καὶ περὶ μουσικῆς τοῦ μέλλοντος ἰδέας του. Εἶτα δὲ ἐδημοσίευσε τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ «Μελοδράμα καὶ Δρᾶμα, ἐνῶ ἐξέθετο πάσα; τὰς περὶ μουσικῆς ἰδέας του. Ἐκτοτε ὠνομάσθη μουσικός τοῦ μέλλοντος. Κατὰ τὸ νέον σύστημά του, ἔγραψε τὸν Τριστάν, τὸ Δακτύλιον τῶν Niebelungen, καὶ τελευταίον τὸν Παρσιφάλ. Ἀπέθανεν ἐν Ἐνετία τὴν 13 Φεβρουαρίου 1883. Ὁραϊαν εἰκόνα τοῦ ἐξόχου καλλιτέχου, οὗ τὸν θάνατον σύμπας ὁ μουσικός κόσμος ἔκλαυσε, ἐδημοσίευσε ἡ «Ποικίλη Στοά» τῆ 1883.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΣΑΝΖΗ. Ὁ θάνατος ἐπετέθη, φαίνεται, κατὰ τῶν ὑπερασπισάντων τὴν Γαλλίαν τῆ 1870. Μετὰ τὸν Γαμβέττα, ὅστις ἦτο ἡ κεφαλὴ τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀπέθανεν, ὁ Σρατηγὸς Σανζή, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ δεξιὸς βραχίον. Γεννηθεὶς τῆ 1824, ἀπέθανε τῆ 1883 (8 Ἰανουαρίου). Διεκρίνετο μέχρι τέλους τοῦ βίου του οὐ μόνον διὰ τὴν παραδειγματικὴν του ἀνδρείαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐθυκρίσιαν του καὶ στρατηγικότητά του. Ὁ θάνατος τοῦ στρατηγοῦ Σανζή, ἀνδρὸς ἀμικιστάτου ἀκόμη καὶ δυναμείου νὰ παράσχη τῆ πατριδί του μεγίστα; ὑπηρεσίας; ἦτο δυστύχημα διὰ τὴν Γαλλίαν, οὐχὶ μικρότερον τοῦ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Γαμβέττα ἐπελθόντος.

— Ὁ στρατηγὸς κόμης de Martimprey, γεννηθεὶς τῆ 6 Ἰουν. 1808, ἀπέθανε τὴν 21 Φεβρουαρίου 1883. Μετὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, καθ' ἕν ἔλαβε λιαν ἐνεργὸν μέρος; ἐστάλη εἰς Ἀλγερίαν καὶ κατόπιν ἀλλαχού ὡς γενικός ἀρχηγός.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΑΝΔΩ Ἀκαδημαϊκός, συγγραφεὺς γλαφυρώτατος καὶ κριτικώτατος. Ἔργα αὐτοῦ ἐπισημότερα τὰ ἐξῆς: «Σάκκοι καὶ Περγαμινάκι» «Ὁ Δόκτωρ Ἐρβώ». «Ἡ Δεσποινὶς ΣεϿγλέρ». «Ἡ Μαγδαληνή», «Ἡ Μαριάννα», «Ἡ Ἐπαυλις τοῦ Montsalrey», «Ἡ Αἰκατερίνη», «Ἡ Οἰκία Πεναρβάν», «Μία Κληρονομία», καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἐγεννήθη τὴν 15 Φεβρουαρίου 1814, καὶ ἀπέθανε τὴν 24 Ἀπριλλίου 1883.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΜΑΝΕ. Εἶς ἐκ τῶν διασημοτέρων ζωγράφων ἀπέθανε τὴν 30 Ἀπριλλίου 1883. Ἀπὸ νεοῦς ἡλικίας ἐνέκυψε εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Κατὰ τὸ ἔτος 1862, εἰκόνας τινὰς αὐτοῦ σταλείσαι εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν ἀπερρίφθησαν· ἀλλ' οὐδόπως τοῦτο ἀπεγοήτευσε τὸν καλλιτέχνην. Μετὰ ἕν ἀκριβῶς ἔτος ἐνεκρίθη τὸ «Ἐν τῆ χλόῃ πρόγευμα», ἔργον αὐτοῦ ἐμποίησαν ἀρκετὸν θόρυβον· οὐχ ἦττον καὶ τοῦτο κατε-

κρίθη υπό πολλῶν λεγόντων, ὅτι διὰ τοῦ ἔργου τούτου ὁ Μανὲ προσηπάθη διὰ τοῦ παραδόξου καὶ πρωτοφανοῦς νὰ κερδίσῃ τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ, καὶ οὐχὶ διὰ τῆς τέχνης. Ἄλλοί οἱ διὰ τὸ ἔργον τοῦτο διωρισθέντες κοιταὶ μὴ ὄντες τόσον προκατειλημμένοι κατὰ τοῦ Μανὲ, διετδον ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ «σπέριμα κλίσειωσπραγματικῆς καὶ πρωτοτύπου ἀλλὰ μὴ εὐροῦσης εἰσέειπὴν ὁδόντης», κατὰ τὴν ἐν τῇ κρίσει των ἔκφρασιν "Ἐτερα ἔργα αὐτοῦ εἰσὶν ὁ «Χριστὸς καὶ οἱ Ἄγγελοι» — Ὁ Ἰησοῦς ὑβριζόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν». Ὁ «Ἐξώστης». «Τὸ μουσικὸν μάθημα». Ἡ «Ἀνάπαυσις» καὶ ἄλλα.

ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΟΥΤΣΑΚΩΦ. Ὁ πρίγκηψ Γουτσακῶφ, ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ρωσσίας ἐγεννήθη τὴν 16 Ἰουλ 1798, καὶ ἀπέθανε τὴν 16 Μαρτ. 1883 εἰς Βάδεν-Βάδεν. Τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ στάδιον ἤρχισεν ὁ Γουτσακῶφ ἐν ἔτει 1820, ὡς ἀπλοῦς ἀκόλουθος τοῦ ἐν Βερύνη συνεδρίου. Κατὰ τὸ 1824, διωρίσθη γραμματεὺς τῆς ἐν Λονδίῳ πρεσβείας, ἔνθα κατέγεινε πολὺ εἰς τὴν ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν τῷ δὲ 1830 ἐπιτετραμμένος ἐν Φλωρεντία. Ἐν ἔτει 1832 ἦτο ἀκόλουθος τῆς ἐν Βιέννῃ πρεσβείας, ἔνθα ἡ ἀσθένεια καὶ κατόπιν ὁ θάνατος τοῦ βῶσσου πρεσβευτοῦ, τῷ ἔδωκαν μεγάλῃν ἐπιρραφήν. Τῷ 1841 ἐστάλη εἰς Stuttgart ὡς ἔκτακτος ἀπεσταλμένος καὶ πληρεξούσιος ὑπουργός· ἐνταῦθα συνετέλεσεν εἰς τὴν σύναψιν τοῦ γάμου τῆς μεγάλης δουκίσσης τῆς Ρωσσίας Ὀλγα μετὰ τοῦ βασιλικοῦ πρίγκηπος τῆς Βυρτεμβέργης· διὸ, πρὸς ἀνταμοιβὴν ἐτιμήθη διὰ τοῦ τίτλου τοῦ Ἀνωτάτου Συμβούλου. Ὁ Γουτσακῶφ διέπρεψε κυρίως ἐν τῷ πολιτικῷ στάδιῳ ἀπὸ τοῦ 1855 καὶ ἐντεῦθεν, μετὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν συνθήκην τῶν Παρισίων. Κατὰ τὸ ἔτος 1856 ἐκλήθη εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν μετὰ τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχιγραμματεῖος. Ἀπὸ τινων ὁμως ἔτῳν ἀπεσύρθη τῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἐργασθῇ ἂν καὶ τὸ ἐπεθύμει, ἕνεκεν τῆς ἐξασθενήσεως τῶν σωματικῶν αὐτοῦ δυνάμεων. Ὁ Γουτσακῶφ, πεπρωκισμένος δι' εὐφραίας, παιδείας, καὶ εὐθιότητος χαρακτῆρος, ὑπῆρξεν εἰς τῶν διασημοτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς συγχρόνου Εὐρώπης.

EDOUARD LABOULAYE. Γερουσιαστής, καὶ μέλος τῆς ἀρχαιολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἀκαδημίας τῆς Γαλλίας, ἀπέβίωσε τὴν 25 Μαΐου 1883. Μετὰ τὸ πέρασ τῶν νομικῶν αὐτοῦ σπουδῶν, ἐδημοσίευσε κατὰ πρῶτον «Ἱστορίαν τῆς ἐγγείου κτήσεως ἀπὸ Κωνσταντίνου μέχρι τῆς σήμερον». Τῷ 1845 ἐξελέγη μέλος τῆς ἀρχαιολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἀκαδημίας· τῷ δὲ 1849 ἐγένετο καθηγητὴς τῆς νομικῆς. Κατὰ τὰς συμπληρωτικὰς ἐκλογὰς τοῦ 1871 ὁ Edouard Laboulaye ἐξελέγη μέλος τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως· ὑπῆρξε πάντοτε ὀπαδὸς τῆς πολιτικῆς τοῦ Οὐτιέρσου.

ΕΒΔΑΛΑ ΚΑΔΕΡ. Ἐγεννήθη τῷ 1807. Ἐκ νεαρῆς ἡλικίας ἐγνωρίσθη

τὸν τρόπον τοῦ ἀποκτηθῆν δημοτικότητά. Ἡλικιωθεὶς καὶ καταστάς ἐπίφοβος ὁ Ἀβδὲλ-Καδὲρ, διήγειρε τόσον τὸ μῖσος καὶ τὸν φόβον τοῦ ἡγεμόνου τῆς Ἀλγερίας, ὥστε οὗτος ἐμελέτα κατ' αὐτοῦ δολοφονίαν, ἐξ ἧς ἐσώθη ὁ Ἀβδὲλ-Καδὲρ. Μετὰ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ μακροχρόνιον διαμονὴν του, καὶ τὴν εἰς Μέκκαν μεταβάσιν του, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀλγερίαν, ἔθα, συναντήσας τοὺς Γάλλους, ἐκάρυξε, μετὰ τινὰς προκαταρκτικάς ἐχθροπραξίας, τὸν πόλεμον κατ' αὐτῶν. Ὁ πόλεμος οὗτος ὑπῆρξεν, ὡς γνωστὸν, μακρὸς καὶ καταστρεπτικός. Ὁ Ἀβδὲλ-Καδὲρ κατηγορήθη ὡς προκαλέσας σφραγὰς. Ὑπῆρξεν ἐν τῇ διακρίσει αὐτὸν τόλμη ὁ μόνος καταργήσας ἐν τῇ φανατικῇ καὶ μουσουλμανικῇ ἐκείνῃ χώρᾳ τὸ ἔθιμον του πληρῶναι εἰς τοὺς στρατιώτας τὰς κεφαλὰς τῶν ἐχθρῶν. Ἐν ἔτει 1852, τῷ ἐπιτεράτῃ νὰ μεταβῆ καὶ διαμείνῃ ἐν Δαμασκῷ, λαμβάνων ἐτησίαν σύνταξιν 400,000 φράγκων. Αἱ ὠραιότεραι σελίδες τοῦ βίου τοῦ Ἀβδὲλ-Καδὲρ εἰσὶν αἱ διαλαμβάνουσαι τὰ περὶ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ κατὰ τὰς ἐν Δαμασκῷ σφραγὰς. Ὁ Ἀβδὲλ-Καδὲρ, κερδίσα· τῇ ἐπιεικείᾳ τῆς Γαλλίας, τὴν ζωὴν του, καὶ ἀνακτήσας τὴν ἐλευθερίαν. δὲν ἐδείχθη ὄγνυμων· ἀπ' ἐναντίας ἀπέδωκε τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης του σώσας ἐν διαστήματι τεσσάρων ἢ πέντε ἡμερῶν 14,000 χριστιανούς ἀπὸ τὴν μάχαιραν τῶν Μουσουλμάνων.

PAUL SIRAUDIN. Ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομήκοντα ἔτων ἀπέθανε τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1883. Ὁ Paul Siraudin, συγγραφεὺς δραματικῶς φαντασίας καὶ χάρματος σπανίως, ὑπῆρξε σύγχρονος τοῦ Balzac, τοῦ G. Izot, τοῦ Théophile Gautier, τοῦ Méry καὶ τοῦ Godan. Συνειργάσθη μετὰ πλείστον ποιητῶν κωμειδολλίων (vaudevilles)· τὸ τελευταῖον δὲ ἔργον εἰς ὃ ἐλάβε μέρους ὑπῆρξεν ἡ προσφιλεὶς παρ' ἡμῶν «Fille de Madame Angot».

JEAN MARIE MICHEL GEOFFROY. Διάσημος καλλιτέχνης, ἐν ἀπώλεσε τὸ Palais—Royal, ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῷ 1820. Ἀδομαντοπώλης ὢν κατ' ἀρχὰς ἠεθάρθη κλίσειν τινα πρὸς τὴν σκηνὴν, εἰς ἣν μετὰ ταῦτα ἐπέδωθη μετ' ἄκρου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζήλου, καταστάς ἐντὸς βραχέως χρόνου εἰς ἐκ τῶν πρώτων ἡθοποιῶν τοῦ θεάτρου τοῦ Palais—Royal.

HENRI CONCIEVCE. Διάσημος συγγραφεὺς, γεννηθεὶς τὴν 3 Δεκεμβρίου 1812 καὶ ἀποθανὼν τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1883. Ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων καὶ μάλλον πολυγράφων συγγραφέων. Τὰ ἔργα του, πάντα σχεδὸν δεικνύουσι τὰς θαλάσσιαις καὶ ποικίλαις αὐτοῦ γνώσεις· ὡς καὶ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν λεπτὴν εὐφυίαν, δι' ἧς παρίστα καὶ τὰ ἐλάχιστα πράγματα διὰ τῶν ὠραιωτέρων καὶ εὐφυστέρων ἐκφράσεων.

D' HARCOURT. Ὁ μαρκήσιος d' Harcourt πρῶτον πρεσβευτῆς τῆς Γαλλίας ἐν Βιέννῃ, ἀπέβισε τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1883 ἐν ἡλικίᾳ 73 ἔτων. Γεννηθεὶς τὴν 4 Νοεμβρίου 1809, εἰσῆλθεν εἰς τὴν «Βουλὴν τῶν

δημοτίμων· τῷ 1842. Ὁ μαρκήσιος d'Harcourt ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν εὐγενεστέρων καὶ σπουδαιότερων διπλωματῶν τῆς Γαλλίας, πεπρωκισμένος μετὰ παιδείας καὶ εὐφυΐας οὐχὶ τυχοῦσῶν. Ἀφῆκεν ἐπτά υἱοὺς κατέχοντας ἀνωτέρας στρατιωτικὰς καὶ πολιτικὰς θέσεις.

ΠΟΛΙΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΔΙΑΘΕΣΗ ΕΝ ΑΝΑΓΚΗ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐφεδρείαν τοῦ ἐνεργοῦ στρατοῦ ἄνδρες οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰς παλαιὰς ἐπαρχίας τοῦ κράτους ἀνέρχονται, κατὰ τὰ μητρώα τῶν ἀρρένων, εἰς 87,081. Ἐὰν δὲ προσθίσωμεν εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς τῶν νέων ἐπαρχιῶν, οὓς ἐκτιμῶμεν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σχετικοῦ πληθυσμοῦ, ὡς ἰσουμένους πρὸς τὸ $1/3$ τῶν ἐφεδρῶν τῶν παλαιῶν ἐπαρχιῶν, ἦτοι μὲ 17,116, εὐρίσκομεν τὸν ὅλικόν ἀριθμὸν τῶν ἐφεδρῶν τοῦ στρατοῦ ἴσον μὲ 104,497.

Ἐὰν ἤδη παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐξ αὐτῶν, ἐν δεδομένη στιγμή, θέλουσι καταταχθῆ τὰ $2/3$ μόνον, ἡ δύναμις τοῦ στρατοῦ ἦτις κατὰ τὸν προτεγῆ Δεκέμβριον ἔσται περὶ τὰς 30,000 ἀνδρῶν, δύναται νὰ ἀνέλθῃ καλουμένων τῶν ἐφεδρῶν εἰς 100 σχεδὸν χιλιάδας.

Τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1880 ἐπιστράτευσιν τοῦ ἐνεργοῦ στρατοῦ, ἀποδεικνύουσι τὸ μέτριον τῆς ἀνωτέρω ἐκτιμήσεως, διότι κατὰ τὰς τὰ τέλη τοῦ εἰρημένου ἔτους, κατὰ τὰς ἐπισήμους καταστάσεις τὰς τὴν Βουλὴν προσαχθείσας, ἡ δύναμις τοῦ στρατοῦ ἀνῆλθε μετὰ τὴν κατάταξιν τῶν ἐφεδρῶν τῶν παλαιῶν μόνον ἐπαρχιῶν, καὶ χωρὶς νὰ κληθῶσιν ὑπὸ τὰ ὄπλα οἱ δι' οἰκογενειακὰς ἢ ἄλλας περιστάσεις ἀπαλλαγθέντες τῆς ὑπηρεσίας ἐφεδρῶν, οἵτινες εἰς εἴσοσιν ὡς ἔγγιστα συνεποσοῦντο τότε χιλιάδας, ἢ νὰ καταταχθῶσι πάντες οἱ πλεον τοῦ ἐξαμήνου προϋπηρετήσαντες, εἰς 65,000 ἀνδρας.

Ἐνταῦθα δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην, ὅτι δύνανται ἐν ἀνάγκῃ νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ὡς τοῦτο διετάχθη διὰ νόμου κατὰ τὸ 1881, καὶ μερὶς τις ἐκ τῶν ἀνερχομένων εἰς 146,000 ἔθνοφρουρῶν, ἰδίως ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν μικροτέρων ἡλικιῶν, ἦτοι ἐκ τῶν ἀγόντων τὸ 31, 32 καὶ 33 ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἢ νὰ σχηματισθῶσι διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς χώρας καὶ πρὸ πάντων τῶν